

A tartalomról:

Kitártuk a templomajtót	3
Cigányútra ment	3
Pirka Lajos bemutatkozása	4
Munkatársképző nap	5
Építőtábor	5
Együtt, szeretetben sokkal könnyebb	6
Egy hívek nélkül maradt templom története	9

**Áldott ünnepeket
kívánunk minden
kedves Testvérünknek!**

GYÜLEKEZETI HÍRMONDÓ

2007. 4. szám

Ádvent

Eljövetelet jelent. Nem várakozást. Pedig mennyiszer volna vágyunk: akkor jöjjön el, amikor várom, amikor készen állok a fogadására.

Ám Karácsony sem akkor jön, amikor várjuk, és nem azért jön, mert várjuk. Jön, mert az idő hozza, s itt van, amikor elérkezett az ideje. Hiszen tudjuk ezt, s készülni is kezdünk többkevesebb feszültséggel: ajándékok, takarítás, karácsonyi receptek-ízek. Készülni kezdünk, aztán mégis ránk szakad. Készülődtünk, és mégsem készültünk fel.

Ádvent eljövetelet jelent, nem várakozást. Jézus eljöveteletét. Jézus jön. Akár várjuk, akár nem.

Nem várták őt – kevés kivétellel – akkor sem, amikor megszületett. Nem várták sem személyét – ezért nem jutott neki hely – , sem azt, amiért küldetett. Nem várták a szabadítást. Csak álmodoztak arról. Elképzeléseik voltak, volt hozzá néhány receptjük, s mégis váratlanul érte őket, hogy szabadok. S már hadd beszélgjek magamat és magunkat beleértve: váratlanul ért minket, hogy szabadok vagyunk. Mert Jézus eljött.

Mennyiszer akartunk mi Hozzá menni. Toronyokat építettünk, eget ostromlókat. Elképzel-tük, megálmodtuk: az lesz majd a Paradicsom, ha majd kellő egzisztenciát (értsd: vagyont) gyűjtöttünk magunknak, vagy ha kellő

pozíciónk lesz munkahelyen, családban vagy társadalomban. Később lejjebb adtuk: csak egészség legyen. Mi akartunk isteni magasságba eljutni – ám ő jött el, és szentelte meg szegénységével szegénységünket, megaláztatásával kicsinységünket, sebeivel betegségünket. Ő jött el, s ezért van, hogy a szegények, kicsik és sírók könnyebben találkoznak Istennel. Jézus eljött, és szabadulást hozott. Mert akik felismerték őt, szabadabbá lettek öröme, bizalomra és irgalomra.

Ádvent eljövetelet jelent. Nem várakozást. Jézus eljöveteletét. S ittléte szétválasztás. Gyülekezeti termünkben látható Kovács Árpád Megfeszíték c. képe. Ez a mű megrendítően ábrázolja a szétválasztást. A képen a Krisztus szívét keresztüldőző lándzsa húz vonalat. Balra az átkozók, jobbra az imádók. Döbbenetesen igaz ez a kép. Még akkor is, ha emberi szemnek ma még nem látható ez a szétválasztás. Jézus jövelele mégis ítélet. Szétválasztja az irgalmat és a gyűlöletet, a békességet és a haragot, a bizalmat és az önigazságot. Ennek jövőt tár, azelőtt bezárja az ajtót.

Ádvent eljövetelet jelent. Jézus jöveleletét. Azért ünnepeljük, hogy semmit ne kételkedjünk: Ő szabadulást hozott mindattól, ami fogva tart. S ebben a hitben életünk és jövőnk legyen.

Áldott ádventi időt kívánok!

Bencze András

Minden advent

Minden advent kegyelem:
vétkem jóvátehetem.
Minden advent vigalom:
Isten Úr a viharon!
Minden advent érkezés:
átölel egy drága kéz!
Minden advent alkalom:
győzhetsz saját magadon!
Minden advent ítélet:
így kellene - s így élek!
Minden advent remegés:
Isten felé epedés!
Minden advent ima is:
Uram, fogadj be ma is!

Ürögdi Ferenc

Egy gyermekének komoly gondolatai

*Istengyermek, kit irgalmad közénk lehozott,
Angyaloknak énekével néked áldozok.
Terjeszd áldó kezedet, hogy az Istenszeretet
Töltse el ma szívem, lelkem jászolod tövén.
Bár nem látom gyermekarcod szent vonásait,
Hiszem mégis rendületlen, hogy már te vagy itt.
És mosolygón felfogod könnyemet, amit hozok
Ajándékkal jászolodnak trónusához én.
Betlehemi csillagodat ragyogtasd nekem,
Ki e sötét éjben jászlad keresem!
Add hitemnek fényedet, akkor biztosan megyek,
S meg nem állok, míg a trónod el nem érhetem.*

Folytatás a 2. oldalon

Folytatás az 1. oldalról

1. Az Isten-szeretet töltse el ma szívem-lelkem!

Kicsit rejtélyes ez a sor. Ezt a rejtélyt nem is szeretném feloldani. Az a rejtélyes benne, hogy vajon mit is jelent az Isten-szeretet. Azt, ahogyan Isten szeret minket, vagy azt, ahogyan mi szeretjük Őt? Azért nem szeretném feloldani ezt a rejtélyt, mert mindkettőre szükségünk van.

A szeretet akkor igazán erős, amikor kettős irányú. A szeretet – ha nem is igényli, ám – várja, hogy viszonzóssá váljon. Nem azért szeretjük gyermekeinket, hogy ők is szeressenek, ám családi harmónia ott van, ahol a gyermekek is szeretik szüleiket. Házastársamat sem az ő szeretete szerint szeretem, mégis akkor válik örömmé, boldogsággá a szeretet, ha kölcsönös.

Szeretném kihangsúlyozni, hogy a szeretet több, mint érzés. A szeretet kikíváncsodik az emberből. A szeretetet valamiképpen ki kell fejeznem a másik ember felé. János evangéliuma és levele tele van ilyen megállapításokkal, hogy miként szeretett minket Isten: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” „Abban nyilvánul meg Isten szeretete irántunk, hogy egyszülött Fiát küldte a világba.” Isten Jézus Krisztusban mutat meg szeretetét. Jézusban tette nyilvánvalóvá, hogy szeret minket. Amikor arról beszélünk, hogy mi szeretjük Istent, akkor arról beszélünk, hogy valahol ez a szeretet láthatóvá lesz, megjelenik. János levele szerint két helyen válik nyilvánvalóvá, hogy mi Istent szeretjük: abban, hogy megtartjuk parancsolatait (1. Jn 2:3), és abban, hogy szeretjük egymást (1. Jn 2:10).

Karácsonyt régebben gyakran nevezték a szeretet ünnepének. Mi pedig bátran nevezhetjük az Isten-szeretet ünnepének. Annak az ünnepnek, amikor láthatóvá vált Isten irántunk való szeretete, és amikor különösen is törekszünk arra, hogy belőlünk is felszínre törjön az Isten iránti szeretet. Így válik ragyogóvá a Karácsony. Elsőként ezt jelenti a kérdés: „Add hitemnek fényedet!” – hogy ebben az oda-vissza szeretetben tündököljön.

2. Mosolygón fölfogod könnyemet, amit hozok.

Aki boldog, annak ragyog a szeme. Ránézek valakire, s látom, csillog a tekintete. Ez a ragyogás azonban nem mindig az öröm jele. A fény megcsillan

és visszatükröződik a könnyecseppen is. S ha előbb a szeretet ragyogásáról beszéltünk, akkor nem hallgathatok a könnyekről, a sírásról sem. Eppen Isten szeretete, ez a végtelenül kitárulkozó, védtelenül őszinte szeretet készlet arra, hogy szembenézzünk fájdalomainkkal, bánatunkkal. Elsőként az áldozat fájdalomáról emlékezzünk meg. Ahhoz, hogy tiszta legyen a lakás, hogy családjunk számára ünnepi hangulatot varázsoljunk, sokat kell fáradoznunk. Régi karikatúra, hogy a háziasszony végigrobotolja az ünnep előtti napokat, s mikor a család örvendezik a karácsonyfa alatt, ő kimerülten roskad a fotelba. S nyilván vannak módok, hogyan lehet gördülékennyé tenni az ünnepi készülődést, azért nem szabad elfelejtenünk, letagadnunk, figyelmen kívül hagynunk, hogy a szeretet mindig áldozattal jár, s az áldozat valódi lemondást igényel, a lemondás pedig nehéz. Nem véletlenül vált Krisztus-szimbólummá a gyertya: ahogyan világít, önmagát égeti el. Minden Istentől fakadó szeretet így „működik”: úgy világít, hogy önmagát égeti el. S ezt az elégetést nem tudjuk mindig mosolyogva, derűsen megélni.

Bizony, van, amikor könnyek hullanak. Különösen akkor, amikor a szeretet, az áldozat nem lel viszonzásra. Karácsonykor, Karácsonyra készülve mondjuk el bátran Istennek, mennyiszer bántottak meg minket. Mennyiszer nem vették észre, mennyiszer nem értették meg érzéseinket és félelmeinket. Fájdalmas, amikor szívünk kertjét kitarjuk férjünk és gyermekeink előtt, amikor szeretetünk virágait meg akarjuk mutatni, vagy segítséget kérünk, hogy beteg ágakskáikat gyöngéden metsszék meg, s ehelyett durva bakancsaikkal végigtapodják lelkünket. Miért kellene Jézus előtt titkolnunk ezeket a könnyeket?

S azokat a könnyeket sem kell elrejtelnünk, amelyeket sorsunk miatt ejtünk. Talán, mert egyedül vagyunk. Talán a testi fájdalmak tesznek képtelenné az örömről. Talán az aggodalmaink nyomorítanak. Szeretni szeretnénk, örömet szeretnénk, de nincs hozzá lehetőségünk. Végül azokról a könnyekről beszélek, amelyeket akkor ejtünk, amikor szembe kerülünk azzal, hogy mennyire kevésbé tudunk szeretni. Valamit el akar mondani a lányom, és én nem hallgatom meg. Tréfálkozni akartam, és durva, gúnyolódó vics lett belőle. Figyelmetlenségemben kibeszéltem valakit. Talán ezek a legfájdalmasabb könnyek, a bűnbánat könnyei, a kétségbeesés könnyei, az önmarcangolás könnyei. Talán azok a legfájdalmasabb könnyek, amikor „nem

látom gyermekarcod szent vonásait”, amikor nem érzem Isten szeretetének jelenlétét és hatalmát.

Könnyek, amelyekről azt mondja az ének, hogy Jézus mosolygón fölfogja azokat. Fölfogja – azaz összegyűjti. Fölfogja – tehát megérti. Fölfogja – vagyis a könnyek súlya rajta van. „Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak. A megvigasztalás fényét adja arcunkra a Karácsony. Hitünk hadd ragyogjon azáltal, hogy tudjuk: Jézus azért jött a világra, hogy fájdalomainkat hordozza.

3. Akkor biztosan megyek.

Elindult Mária és József Betlehembe. A pásztorok még éjjel fölkeltek, hogy megnézzék, amit az angyal hirdetett nekik. A bölcsek napkeletről útra keltek, hogy lássák a zsidók újszülött királyát. Az egész karácsonyi történet csupa mozgás. Nem öncélú, és nem céltalan. Bár a szereplők nem mindig tudják a földrajzi helyet, mégis mindegyik tudja, hová megy. S ha kérdezni is kell, tudják, mi iránt érdeklődjenek. Nemcsak Jézus születése, hanem egész földi működése állandó úton levés. Csak nagy ritkán olvashatunk olyat, hogy valahol néhány napig ott maradt. Inkább arról adnak számot az evangéliumok, hogy városról városra járt Jézus. S különösen Máté, Márk és Lukács evangéliuma jelzi Jézus útirányát: Galileából Jeruzsálembe.

Az egyházat is gyakran úgy nevezik: Isten vándorló népe. Scholz László keresztes énekében olvashatjuk:

„A kezdetben már ott a cél.” A Krisztus-követés olyan, mint a karácsonyi vándorlás. Biztos cél felé haladunk. Bár a karácsony, az ünnep a megállás, az erőgyűjtés pillanata, nem szabad elfelejtenünk, hogy tovább kell haladnunk. Nem lehet a hegyen sátrat építeni.

Az út folyamán, döntéseink, cselekedeteink közben Jézus adhat tiszta fényt. „Lábam előtt mécses a Te igéd.” – mondja a zsoltáros. Jézus az ige. Ő ad tiszta fényt. Nem lidércfényt, amely a lápba csal bele. Nem delíbiabot mutató fényt, amely rossz irányba visz. Ezek az önzés, a kényelemszeretet, a pillanatnyi haszon fényei. Jézus tiszta fényt ad. Láttatja, nem titkolja a könnyeket sem, s a fájdalmas döntéseket és az áldozatokat sem. De ezeken keresztül is a cél felé vezet. „Add hitemnek fényedet, akkor biztosan megyek, s meg nem állok, míg a trónod el nem érhetem.”

Bencze András

„Kitártuk a templomajtót”

„Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be...” (Jel 3,8).

2007. szeptember 29-ére, szombatra, nagy városi rendezvényt szerveztek: „lecsőfesztivált” A Várkörúton végig sátrak álltak, nagyon sok vendéget várt a városvezetés. Innen jött az ötlet, **mi lenne, ha kinyitnánk a templomot?** Gyorsan megszerveztük, hogy ügyeletet tartunk szombaton 9 – 17 h-ig. A Missziói Kör asszonyai kétóránként váltották egymást. Két asszonytárs volt egy-egy ügyeleti időszakban. Lélekszakadva kis ismertetőt készítettünk a templom tervezéséről, építéséről, a háborús sérülésekről, a felújításról, az orgonaépítésről és az itt szolgáló lelkészekről.

Szombaton reggel 9h-kor „**Kitártuk a templomajtót...**” Gyönyörű, napfényes nap volt. Vártuk a látogatókat. Alig telt el néhány perc, máris megjelentek az első érdeklődők. Ózdról jöttek a templom közelében lakó rokonaikhoz, akik még soha nem voltak templomunkban.

Az egész család átjött, amint meglátták a nyitott templomajtót. A családfőt leginkább az új orgona érdekelt, mivel ő Ózdon kántor.

Kis szünet következett, aggodalmaskodtunk, vajon lesz-e több látogatónk?

Ahogy múlt az idő, az emberek csak jöttek-jöttek. Volt aki a „vasalóházban lakik 30 éve, és még sohasem járt

nálunk. Voltak akik Debrecenből jöttek Székesfehérvárra és minden templomot megnéztek. Sokaknak tetszett templomunk belső terének nemes egyszerűsége.

Sok fehérvári látogató még sohasem járt az evangélikus templomban.

A kinyomtatott ismertetőket gyorsan fogytak, ezért hamarosan másolnunk kellett, hogy mindenkinek tudjunk adni. Számoltuk a látogatókat és az alábbi kis statisztikát állítottuk össze:

9 – 11h között 16 fő

11 – 13h között 19 fő

13 – 15h között 25 fő

15 – 17h között 34 fő

A nap folyamán 94 látogató tért be templomunkba. Mindenkiel beszélgettünk, sokan érdeklődtek a vallásunkról, istentiszteleti rendünkről.

Örömmel töltött el bennünket ennek a napnak a sikere. A több mint 90 fős látogatói létszám bizonyítja, hogy az emberek érdeklődnek, kíváncsiak.

Nekünk pedig tanulság, hogy gyakrabban kell tágra nyitnunk templomunk ajtaját.

Pirka Lajosné

A „Cigány útra ment” vagy „cigány-útra ment”

Tájékoztató a sárszentlőrinci gyülekezet cigánymissziós szolgálatáról

A „Cigány útra ment” vagy „cigány-útra ment” előadást hallgattunk meg október 28-án délután a szeretetvendégségen. Erről adok rövid tájékoztatást az alábbiakban:

Gyülekezetünk (a Missziói Kör rendezésében) vendégül látta a sárszentlőrinci evangélikus gyülekezethez tartozó cigány testvéreket (lelkészek kíséretében). Az általuk összeállított „műsorból”, ismertetésből és nem utolsósorban igehirdetésből sokkal többet tudtunk meg, mint amit e nagy múltú faluról általában hallottunk. (Kik születtek e faluban? Kik jártak itt iskolába? A népfőiskoláról; stb.)

Az egy éve ott élő lelkész, Bakay Péter (aki a cigánykérdéssel és feladattal foglalkozik) nagyon részletes ismertetést adott a címben megfogalmazott cigányok származásáról, életéről, mentalitásukról, nehézségeikről, érzelmi megnyilvánulásukról országon és a sárszentlőrinciokről. Elmondta, hogy a vendégeink három faluból valók és háromféle csoporthoz tartoz-

nak a cigányságon belül. Ami nagyon megragadott engem, hogy a „cigány útra ment” mit is jelent: messziről vándoroltak, az egész világot bejárták, de sehol nincs hazájuk. Mégis, Szlovákiában, Kárpátalján vagy Romániában élve magyarnak vallják magukat (talán jobban az itt élő magyaroknál). A másik dolog: kisebbségben élnek és érinti őket a diszkrimináció sok téren (iskolában, óvodában, munkavállalásban). Biztos, hogy ezekben nem szabadna ennyire mereveknek lennünk! El kellene hagynunk az előítéleteinket!

A lelkész pedig azt mesélte el, hogy a faluba (Sárszentlőrincen) csak egy templom volt (és van), s ez az ő evangélikus templomuk. Már édesapja is befogadta a katolikus lakosokat (születés, esküvő és temetések alkalmával), akik lassan a gyülekezethez tartoztak. A mezőgazdaság elsorvadása miatt nagyon sokan elmentek a faluból. Az ő házaikba a cigány családok betelepültek. Innen jött a gondo-

lat és törekvés, hogy az evangélikus gyülekezet befogadta a cigányokat, akik ere kérték őket. Az igéje is a befogadásról, elfogadásról szólt. A cigány testvérek, lelkészeikkel együtt énekkarba álltak fel és nagyon szép énekeket énekeltek, sőt a cigány himnuszokat is elénekeltek. Az egyik nőtestvér tanúbizonyságot is tett a megtéréséről. A záró imádság után sütemény és tea mellett elbeszélgettünk kötetlenül. Meghívást is kapott a gyülekezet a további kapcsolat kialakítása érdekében.

Úgy gondolom, hogy a cím második részében („cigány-útra ment”) foglaltak egy kis feloldását jelentette ez az október 28-i szeretetvendégség, de ez még csak a kezdet lehet!

Barkó Jolán
a Missziói kör tagja

„Szolgálatomban Jézus Krisztust követem, ahogyan Őröla a Szentírás és Hitvallásaink bizonyúságot tesznek”

Az egyházi tisztségviselők esküjéből választott idézet egy most elindított sorozatnak a főcíme, mottója. A sorozat célja, hogy bemutassuk az egyházközség vezetőségének egy – egy tagját, hogy a gyülekezet jobban megismerje a vezetőség tagjait, presbiterait.

(A bemutatás nem fontossági sorrendben történik, célunk, hogy idővel minden tisztségviselő bemutatásra kerüljön)

Elsőnek következzen **Pirka Lajos** gondnok testvérünk önéletrája:

1941. október 27-én születtem a Győr – Moson – Sopron megyei (akkoriban Sopron megye) Kiszalud községben.

Evangélikus családból származom, szüleim földműves emberek voltak.

A háború családunkat is érzékenyen érintette. Édesapámat bevitték katonának, és a szovjet frontra került, ahol fogságba esett. Kemény időszak következett. Édesanyámnak nyakába szakadt a földkel kapcsolatos minden munka. Szerencsére nagyszüleim erejükhez mérten igyekeztek támogatni őt. Nekem ebből az időszakból csak halvány emlékeim maradtak.

Hála Istennek édesapám 1945. októberében – bár súlyos betegen – haza került a fogságból.

Gyógyulása után újult erővel igyekezett rendbe hozni kis gazdaságát, folytatta a földművelést.

Kicsi gyerekkoromtól vallásos nevelést kaptam, melyben szüleimnek nagy segítségére volt apai nagyanyám. Imádkozni tanított, nagyon szépen énekelt és esténként gyakran ő altatott el valamelyik szép egyházi éneket énekelve.

1948. szeptemberben kezdtem meg általános iskolai tanulmányaimat szülőfalumban. Sümeghy Józsi bácsi hittanórái és gyermek istentiszteletei mindig nagy hatással voltak rám.

Az 50-es évek nehézségei ellenére segítőkivel és a szülőkkel karöltve igyekeztek biztosítani vallásos nevelésünket. Ebben az időben választották édesapámat presbiterre, majd később gondnokká.

1954. június 8-án konfirmáltam a vadosfai nagytemplomban.

Sümeghy Józsi bácsitól kapott konfirmációs ígém: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” (Fil.4;13)

Általános iskolai tanulmányaimat 1956 júniusában fejeztem be. Sikeres felvételi vizsga után 1956 szeptemberében a Soproni Híradásipari Technikum diákja lettem. Szüleim súlyos anyagi nehézségek között igyekeztek taníttatni, hiszen rajtam kívül az 1949-ben született testvéröcsémet is el kellett tartani.

1956 októberétől úgy tűnt, hogy a középiskolában is lesz hitoktatás, de ezt az „új rendszer” sürgősen megakadályozta. Sőt, minden módon akadályozták, hogy hitünket gyakorolhassuk. Mivel kollégista voltam, az ottani kötöttségek miatt ez nehéz is lett volna. Mindezek ellenére, ha időnként hazautaztam, a vasárnapi istentiszteletet nem hagytam ki.

1960. június 1-én sikeres érettségi vizsgát tettem és július 4-én a székesfehérvári Vadásztöltény Gyárban munkába álltam a TV gyártás területén, mint kezdő technikus. (A mai VIDEOTON Gyár)

Sajnos az akkori politikai viszonyok miatt nem mertem felvenni a kapcsolatot a Székesfehérvári Evangélikus Gyülekezettel, de az otthoni gyülekezettel megmaradt a kapcsolat.

1968-tól kis kitérő következett a munkaviszonyomban, 1971-ben ismét visszakérültem a Videoton Televízió Gyárba, mint technológus. Ezt a munkát végeztem 1994-ig, amikor a „változások” miatt 20 hónap munkanélküliség következett. 1995. októberében ismét sikerült

elhelyezkednem a Videoton egy másik részlegénél és ott dolgoztam a 2001. évi nyugdíjazásomig.

Feleségemmel is a munkahelyemen ismerkedtem meg. 1967. március 4-én házasodtunk össze. Különböző okok miatt csak polgári esküvőt tartottunk és sajnos a templomba járás is hosszú időre elmaradt. Ennek ellenére úgy érzem, hogy hitünket mindketten igyekeztünk megtartani.

Feleségemmel megegyeztünk, hogy ha gyermekeink születnek, mindenképpen megkereszteltetjük őket. Így történt aztán, hogy Zoltán fiunk a szülőfalumban evangélikus keresztségben részesült, Ildikó lányunkat pedig a székesfehérvári Prohászka templomban keresztelték, mivel a feleségem katolikus. Azzal azonban hibát követtünk el, hogy gyermekeink hitéleti nevelését nem szorgalmaztuk.

A Székesfehérvári Evangélikus Gyülekezettel Zoltán fiunk kislányának, Rékának a keresztelesekor kerültünk kapcsolatba, 1999. augusztusában. Feleségemmel együtt fokozatosan bekapcsolódtunk a gyülekezet életébe. 2002-ben énekkari tag lettem és temetéseken is közreműködöm. Műszaki beállítottságomnál fogva a templomban és a gyülekezeti házban a különböző technikai problémákat igyekszem megoldani (pl. harang távvezérlés, berendezések, eszközök javítása, stb.).

2006. márciusában gyülekezetünk megtisztelt bizalmával, gondnokká választottak. Ennek a tisztségnek igyekszem megfelelni Isten segítségével.

„Erős vár a mi Istenünk !”

Pirka Lajos gondnok

„Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában” (Jakab 2, 17)

A Nyugati Egyházkerület munkatársképző napja Székesfehérváron

A székesfehérvári gyülekezet azt a megtisztelő feladatot kapta, hogy vendéglátóként fogadja a Nyugati Egyházkerület munkatársképző napjára (2007.09.15.) megjelent egyházi vezetőket, előadókat, lelkészeket és gyülekezeti tagokat. A megrendezés feladatát felvállaló lelkes kis csapat, már jóval a vendégek érkezése előtt tevékenykedett. Takarított, asztalt terített, vagy éppen az előadások műszaki feltételeinek biztosításán dolgozott.

A munkatársképző nap témája, *szolgáltatunk elhanyagolt területe, a gyülekezeti diakónia* volt.

A délelőtti programot a templomban tartottuk, ahol a jól látható helyen elhelyezett egyházkerületi zászló is kifejezte, hogy az egész Nyugati Egyházkerület rendezvénye zajlik.

Először a vendéglátó gyülekezet vezetője, **Bencze András** lelkész tartott áhítatot. Ezután **Ittész János** püspök úr köszöntötte a résztvevőket. Elmondta, hogy a munkatársképző nap témája nem azokat szólítja meg, akik szabad idejükből legfeljebb néhány órát áldoznak a gyülekezeti diakóniára, hanem azokat a szakembereket, akik hajlandók különféle képzéseken részt venni és így – valóban munka-

társként – végezni a diakóniai szolgálatot a gyülekezetekben.

Ezután következett a nap főelőadója. **Jeszenszky Zita**, a Magyarországi Evangélikus Egyház Diakóniai Osztályának vezetője tartott előadást *Önkéntes szolgálatvállalás a gyülekezeti diakóniában* címmel. Multimédiás előadásának mottója az általam címné választott bibliai idézet volt: **„Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában.”**

A délelőtti programjában helyet kapott még **Fehér Jánosné** programvezető, aki a dombóvári egyesített szociális központtal működő „Kapu program”-ról tartott beszámolót *„A segítséget ma add, ne holnap bánkódj”* címmel. (Egyébiránt egyházunk lehetőséget kapott arra, hogy adaptálja ezt a programot.)

A Békéscsabáról érkezett **Szilágyi Róbert** önkéntes munkatárs *Mit adott nekem az önkéntesség?* címmel számolt be szolgálatáról.

Ebéd után a mintegy félszáz résztvevő a gyülekezeti teremben gyűlt össze, ahol az egyházkerület területén lévő gyülekezeti diakóniai intézmények, szolgálatok bemutatkozása következett.

Decmann Tibor lajoskomáromi lelkész az Agape Evangélikus Szeretetszolgálat munkájáról, Farkas Géza a szombathelyi diakóniai munkáról, Baranyay Csaba lelkész vezette képviselők pedig a Kőszegi Evangélikus Szeretothonban végzett diakóniai munkáról számoltak be.

A vendéglátó székesfehérvári gyülekezetben végzett szeretetszolgálatról Barkó Jolán, dr. Molnár Gyuláné (Mártika) és Pirka Lajos tartott ismertetőt.

A záróáhítatot **Gregersen Labossa György** szombathelyi lelkész, az országos diakóniai bizottság elnöke tartotta.

A nap befejezéseként Ittész János püspök úr megköszönte gyülekezetünk jelen lévő képviselőinek a rendezés és a vendéglátás szolgálatát.

Bencze András igazolt távolléte (egy fiatal pár esketése) miatt, Pirka Lajos gyülekezetünk gondnoka köszönte meg a megjelenteknek a részvételt és jó utat, szerencsés hazaérkezést kívánt minden kedves vendégünknek.

Prépost Károly
presbiter

Mi is az az építőtábor?

Építőtábor: egy hét a nyárból, amit az IFI együtt, hasznosan és jókedvűen tölt.

Idén már harmadszorra rendeztük meg ezt az alkalmat. Először 2004-ben Fehérvárcsurgón, tavaly Gyúron, most pedig Tordason töltöttünk egy hetet Süller Zsolt vezetésével, akihez idén Körmendy Petra is csatlakozott.

Zsolti sok feladattal várt minket: padlásról pakoltunk le, szortíroztunk, padlásra pakoltunk vissza, fát hordtunk, fűrészeltünk, farakást készítettünk, falat döntöttünk, szöveget húztunk, festettünk, gazoltunk, gödröt töltöttünk fel törmelékkel, templomot takarítottunk, kerti padot vásároltunk és szereltünk, pihenésképpen pedig gyerekekre vigyáztunk. Munkánk megbecsüléseképpen a gyülekezeti tagok gazdagon elláttak minket süteménnyel, lángossal, dinnyével, de a

fehérváriak is gondoltak ránk virslis tekerccsel, palacsintával és fagyival. **KÖSZÖNJÜK NEKIK!**

Munka után ránk fért a pihenés: IFI-s pólót festettünk, lovagolni mentünk, gitározgattunk, tábortüzet raktunk, bizalomjátékot játszottunk, masszíroztunk. Emellett nagyban készültünk a hétvégi családi napra, melyen a tordasi IFI ellen álltunk ki röplabdában és fociban. Hát igen... Röpiden még van hova fejlődünk, de fociban verhetetlenek vagyunk! :-)

A hét során rájöttünk, hogy a Twingo a legjobb autó: azzal jártunk zuhanyozni Gyúrra (a kisebbek csomagtartóban utaztak) és azt is bebizonyítottuk, hogy 14-en elférünk benne.:-) Napjainkat áhítattal kezdtük és zártuk.

Ezek az alkalmak nagyon színesek, különlegesek, megindítóak voltak. Témájuk a bibliai hegyek voltak: Sínai hegy, Ararát hegy, Megdicsőülés hegye, Golgota.

Nagyon jól éreztük magunkat, és már jövőre is kaptunk meghívást. Erre és pénteki IFI alkalmainkra szeretettel várjuk a már konfirmált fiatalokat.

Hogy az együttlét örömes perceit felidézzük egy hétig birtokba vettük az Erdősi család balatoni nyaralóját. Ezt a lehetőséget ezúton is szeretnénk megköszönni Nekik!

Az IFI-t péntekenként 18 órától tartjuk.

A képeket www.kep.tar.hu/azifi2-n lehet megtekinteni.

Együtt, szeretetben sokkal könnyebb

Gyülekezetünk presbitériuma a nyár végén, augusztus 24-25-én a hitoktatókkal, kisközösségek vezetőivel együtt Fóton, a Kántorképző Intézetben másfél napos konferenciára gyűlt össze. Az előző évben újonnan választott presbitérium, először tartott itt kihelyezett ülést, melynek célja egymás megismerése, kapcsolatépítés, hitmélyítés, a célok és a munkaprogram megfogalmazása volt. A jól sikerült, kedves alkalom folytatása lett a főtí ülés.

Találkozónk célja, hogy gyülekezetünk hitéletéről, munkatársak bevonásáról, gyülekezeti tagok látogatásáról, a közösségek építéséről, anyagi nehézségeink megoldásáról együtt gondolkodjunk. Az előkészítő bizottság által kidolgozott gyülekezetépítési koncepció megbeszélése, továbbgondolása volt a fő téma, amit gyülekezetünk elnöksége Bencze András lelkész és Kiss László felügyelő terjesztett a résztvevők elé. Clement Lajos presbiter testvérünk a gyülekezeti tisztségviselők, önkéntes szolgálatot vállalók feladatairól, felelősségéről a Bibliai igéken keresztül gondolatébresztő, izgalmas előadást tartott pénteken este. Ézs. 57,14

Lukács 2,48 Róma 12, 2-8. 16.

A biztatás és elhívás igéi ráirányították figyelmünket, hogy feladatunk van... Elmenvén azért tegyetek tanítvánnyá minden népet.. (Máté 28,19-20) Mindenki fontos, mindenki lehet hasznos, ha adottságai, képességei szerint ajánlja fel szolgálatait egy számára kedves közösségnek. Fontos figyelmeztetés Jakab apostol szava „Aki tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak.” (Jakab 4,17)

Szombat délelőtt Böjtös Attila, a sárbogárdi gyülekezet vezetője ismertette az „ÉLETMŰHELY” programot, amellyel az aktív közösségen kívül álló evangélikus testvéreket szólították meg egy 10 alkalomból álló sorozat keretében.

Beszámolót hallgattunk meg, Prépost Károly presbiter testvérünktől, aki a Gyülekezeti Hírmondó szerkesztésének örömeiről, nehézségeiről számolt be, az eltelt egy év tapasztalatai alap-

ján. Göndör Jánosné a számvevőszék elnöke, az első félév pénzügyi helyzetértékelést tárta a tanácskozők elé.

A program során Pethő Judit teológus által szervezett CSENDSÉTA elmélkedésre, lelki feltöltődésre adott alkalmat.

A két nap során megtapasztaltuk, milyen jó együtt lenni szeretetben, milyen sok ajándékot tartogat Isten mindannyiunk számára. Elhatároztuk, hogy hagyományt teremtve minden évben más-más egyházi központot keresünk fel és ismerünk meg, miközben felkészülünk a következő év szolgálataira. Együtt, szeretetben sokkal könnyebb.

Kiss László felügyelő

A tanácskozás végén a résztvevők megfogalmazták gondolataikat, észleseit. Ebből olvashatunk néhányat a következő sorokban.

„...másokkal közösen mindig többre jut az ember!”

(Gondolatok a főtí, kihelyezett presbiteri és kisközösség vezetői, családtagokkal kibővített megbeszélésének résztvevőitől)

Annyi bölcs, megszívlelendő gondolat hangozott el az itt eltöltött idő alatt. „Feladat, Felelősség, Figyelmeztetés”. Annyszer jutott eszembe mi lenne jó, mit kellene tennem, hol a helyem! Ilyenkor szorongás fog el. Eszembe jut egyik költőnk (Váci M.) verse: „Nem elég a jót akarni, tenni kell...” Talán tőlem sem nagy dolgot vár Isten.

Varga Ferencné Irma

Először is hálát adok a jó Istennek, hogy ide eljutottam. Még sosem jártam itt, így alkalmam van megismerni ezt a kis régiót. Mély benyomást tesz rám a környezet, és a gyülekezeti tagokkal való együttlét. Jól érzem magam a kis közösségben, úgy érzem, hogy jobban megismerjük egymást és közelebbi baráti viszony alakul ki. Mindenképpen tanulság számomra az itt eltöltött idő. A sok információ, a jó előadások és áhítat élményt nyújtottak, melyet hasznosí-

tani tudok a további munkám során. Köszönet az egyházi vezetőségnek, hogy erre a szép alkalomra lehetőséget kaptam. Szintén köszönet illeti a ház igazgatóját és a konyhai személyzetet, akik maximális módon hozzájárultak ahhoz, hogy jól érezzük magunkat és a vendéglátásukat élvezzük. A szervezésről is kell pár szót szólni. Elismerés illeti a szervezőket, akik kitalálták és létrehozták ezt az alkalmat. Jók a témák kiválasztása, melyet a hallgatóság érdeklődéssel figyel. Még a séta előtt vagyok és izgatottan várom, hogy milyen hatást vált ki bennem az a megtett kis szakasz, amit végigjárom. Megjöttem! Fantasztikus volt! Sok minden dologra rádöbbenett: felelősségre, kötelelősségre, hogy másokkal közösen mindig többre jut az ember. Élni kell a közösségnek az ajándékával. Talán tőlem sem vár nagy dolgokat az Isten a gyülekezetben. Mély benyomást tettek rám az elolvasott szövegek, pl. „LÉGYSZÍVES”, „Uram, segíts, hogy tudjak szíves lenni, segíts, hogy segíthessek!” „ISTENEM, ha bennem vagy, érzem, hogy szeretek!”

Az egyik oszlopon kiragasztott cédulák „ELADÓ HÁZAT KERESÉK” szövegét olvastam. Isten háza jutott eszembe, hogy ha odajutok, milyen csodálatos dolgom lesz. Nagyon különös érzés fogott el. A séta kapcsán Ady Endre versét boldogan olvastam. Szinte én is a Sion-hegy alatt éreztem magam. Ez a pár perces CSÖND különös megnyugvást adott a lelkemnek. Csodálatos megfogalmazás: „Szálljon le csönded lényem legmélyére és váljék hatékonyá, hogy fölemeljen hozzád szeretetedbe.”

Külön köszönöm Pethő Judit útra indító szavait, amik lelkemig hatottak. Jó útra való volt, amit sokáig magaménak tudok és megőrzök. Csodálatos volt a séta vége, az IMA, mely így szólt hozzám: „Áldj meg engem, hogy én is áldással lehessenek!” Még egyszer mindent köszönök Istenem, hogy a Te jelenlétedet megtapasztalhattam, az élményeket, melyeket átélhettem.

Kárász Lajosné Zsuzsa

„Hitünk cselekedetek nélkül halott”, ez a hétvége számomra cselekvésre buzdító volt, mert természetemnél fogva hajlamos vagyok az elméletek, az általánosságok szintjén maradni, sőt mi több, begubózni. Ez független attól, hogy otthon, vagy a munkahelyemen hány ember vesz körül.

Pedig a hit, amit kaptam, ajándék és ezt mindenképpen meg kell osztanom nemcsak a hitben testvéreimmel, hanem azokkal is, akikről sokszor úgy gondolom, hogy nem tudnák értékelni ezt az ajándékot. Pedig ha tudok jót tenni és megteszem, akkor ez már a hit ajándéka hitetlen testvéreim felé is. A tehetség, amit őseimtől örökölttem, nem lehet öncélú. Csak akkor van értelme, ha az mások javát szolgálja, olyan cselekedetekre ösztönöz, melyet tulajdonképpen nekem a legkönnyebb megtenni, mert pont abban a pillanatban arra van a legnagyobb szükség, amire nekem van tehetségem. S láss csodát, mindjárt csatlakozik hozzám más, nem kevésbé tehetséges ember, s a közös cselekvés visszahat a hitünkre, ami már kezdett volna haldokolni e cselekedetek nélkül. Van egy jópofa mondás nem hívő körökben, miszerint 50 év felett ha felkelsz reggel és nem fáj semmi, talán már meghaltál. Akárhány éven kelsz fel reggel, óriási csoda, hogy új napra ébredsz, és vidáman, kipihenten hálát adhatsz Istennek azért, hogy az elkövetkező nap Ő megtisztel Téged azzal, hogy munkatársa lehetsz és méltóztathatód (magad) kamatoztatni a zsenialitásodat. Ezután még biztathatód embertársaidat, hogy ők is éppoly zseniálisak, mint Te, hiszen Istenképűek. Számtalanszor tapasztaltam munkám során, hogy a biztatás, kedves szó visszhangra talál és a Szentlélek munkáját segíti elő, akkor is, ha erre sokszor csak később jövünk rá. Biztatni csak akkor tudunk, ha mi magunk is bízunk: először is bűneink bocsánatában, Jézus Krisztus megváltó áldozatában és az örömben, hogy Őt követhetjük. Hozzá hasonlóak lehetünk. Ezek a gondolatok jutottak eszembe a hétvégén, amikor hitünkről, a felelősségről, a megszólításról, a gyülekezetépítésről folytathattunk testvéri közösségben eszmecserét – remélem áldásos következményekkel!

Dr. Szinyei Katalin

Mit adott nekem ez a két nap?

Először is kedves, kellemes emberekkel való találkozást. A résztvevők 90%-át már ismertem, de mindig lehet újat felfedezni a másikon, új dolgokat megtudni a másiktól. Az épület hangulata és az est légköre (imádság, ének) adott egy lelki megnyugvást, elszakadást a hétköznapi stresszes világból. Az előadás, melyet Clement Lajos testvérünk tartott, színvonalas, élmény számba menő volt. Sok jó gondolatot ébresztett, felrázott és ráhangolt bennünk a késő esti „Gyülekezetépítés” témára. Ha a fő témákban konkrét, személyre szabott feladatok nem is lettek meghatározva, a megbeszéltek jó alapokat adhatnak a feladatok további megoldásához. Bennem a Hírmondó kapcsán több ötlet, feladat is megfogalmazódott. A szombat délelőtti előadás szintén magas szintű volt, sok megszívlelendő és megvalósítandó gondolatot adott. Természetesen a pénzügyi beszámoló is fontos volt, de az alatt bevallom, engem már a saját feladatom foglalkoztatott. Nevezetesen a Hírmondóval kapcsolatos kis gondolatébresztő előadásom. Már régóta szerettem volna ezeket a gondolatokat elmondani. Örülök, hogy megismertethettem a presbitériumot és a résztvevőket a Hírmondó kapcsán ért örömeimmel és a jobbításra váró hiányosságokkal. Köszönöm a lehetőséget. A csendséta méltó lezárása volt ennek a lelkieken gazdag másfél napnak. Remélem, még sokáig marad tartalék a további hétköznapihoz és a feladatok megoldásához. Hálás vagyok Istennek ezért a másfél napért.

Prépost Károly

Gondolatok a „Villában”.

Első alkalom, hogy részt vehettem meghívottként a kibővített presbitéri tanácskozáson. A gyülekezet választott testülete szándéka szerint a másfél napban azon tanácskozott, gondolkodott, hogyan lehetne tovább építeni az amúgy jónak mondható fehérvári ev. Gyülekezetet. Örömdetes számomra, hogy olyan testvérek gondolatait hallgathattam, akik erőt éreznek önmagukban a gyülekezet vezetéséhez, irányításához, és ezt ki is tudják fejezni. Ugyanakkor többek részéről éreztem bizonyos „szemérmességet”, pedig biztosan látják, érzik Ők is az utat, amelyen haladni kell annak érdekében,

hogy újból és újból megújulhasson a gyülekezet, megújulhassunk mindannyian együtt, és külön-külön is lélekben, hitben, szellemben egyaránt.

Tapasztalható, hogy mindenki átérti a felelősséget a munkában, amely igazából nem úgy munka, mint hétköznapi értelemben gondoljuk. Mindenki megpróbálja hozzátenni a maga részét az egészhez, a gyülekezetért érzett felelősséget. Eddig is tudtam, tapasztaltam, gyülekezetünknek olyan vezetői, irányítói vannak mennyben és földön, akik látják az utat, célt, és közös segítséggel, a szükséges eszközök megtalálásával velünk együtt el is érhetik azt. A hétköznapi fontosak az életünkben, de minden napnak esélye van arra, hogy ünnep legyen,

Pethő Árpád

Tavaly, már Gyenesdiáson megtapasztaltam, ilyen jó presbitéri közösségünk van! Ezért semmiképp nem akartam kihagyni az idei együttlétet, gondjairól, tapasztalatainkról, megoldási ötletekről egymás tájékoztatását. Kell ez a munkamegosztás, így szerveződik egységgé a presbitérium, a gyülekezet. A legnagyobb gondnak a kívülállók bevonását látom – ahogy ez ki is derült. Kishitűnek és tehetetlennek érzem magam; hol kell kezdeni, hogyan kell közelíteni az emberekhez?! Több módszer is létezik, de nekem melyik a testhezálló, s a másik emberhez melyik módszerrel lehet közelíteni? Ha mindkettőt eltaláljuk, talán akkor megszülethet a Csoda. Ezt a Csodát egyedül Isten Szent Lelke alakíthatja, ő szólíthat meg minket a szolgálatra. Amennyiben érzem az elhívást erre, már nem lesz nehéz...ezt a közösségépítést élem meg az énekkar létében, munkájában. Többen voltak már, akik készletet éreztek részt venni az énekkari szolgálatban, de milyen nehéz megmaradni! Így vagyunk a hitünkkel, az egyházban végzett munkánkkal is. Vannak fellángolások, aztán jönnek a fáradtságos hétköznapiak, csalódások, kudarcok, s mégis jön az új nap, új erővel, lelkesedéssel, ötlettel, s Isten ad erőt tovább végezni a vállalt feladatot. Köszönet a gyülekezet vezetőinek ezért a főtí alkalomért! Nagyszerűen elő lett készítve a program, szállás, utazási lehetőség. Az elhangzott gondolatébresztő előadásokat megtartó Testvéreink lelkiismeretesen

felkészültek. Köszönet mindannyiuknak! A hétköznapi rohanásból jó volt kiszakadni. Jó volt az étkezéseknél beszélgetni az asztaltársakkal, este a szobatársakkal, egymás mindennapjairól tudomást szerezni. Talán sikerül majd az énekkarral is hasonló kirándulást tenni, még vonzóbbá alakítani közösségünket. Kíváncsi vagyok, hogy mindenki találja meg a helyét, ahol jól érezheti magát, Istennek és az embereknek szolgálni tud, még ha úgy is érzi, hogy alkalmatlan, vagy érdemtelen. Ne féljünk, mert Istennek gondja van ránk!

Csekéné Bányai Erzsébet

A tavalyi presbiteri hétvége után már lelkesen vártuk az idei alkalmat. Előre örültünk, hogy lesz időnk úgy beszélgetni hasonló gondolkodású emberekkel, hogy senki nem az óráját figyeli, és az otthon félbehagyott feladatra gondol. Jó érzés közösen továbbgondolni a gyülekezetünk előtt álló lehetőségeket, érezni, hogy egy olyan nagy családhoz tartozunk, amelyben feladatunk, elhívásunk van. Köszönjük, hogy élvezhettük a nagycsalád előnyeit is: mindig volt valaki, aki kicsi gyerekeinkre figyelt, foglalkozott velük. Bízunk benne és imádkozunk azért, hogy az itt kapott lendület ne fogyjon el, és az elméletben végiggondolt, végigbeszélt tervek a gyakorlatban is megvalósításra kerüljenek. Az ittlétünk igazi célját akkor érné el, ha a személyes töltekezésen és az elvi elhatározásokon túl, kifelé is látszana az „eredmény”. A kapott áldást tovább tudnánk adni és tükrözni, hogy egyre többen érezzék általunk, hogy a gyülekezet olyan család, amelyben mindenki otthonra találhat, és az evangélium mindenkihez szól.

Végvári Tamás és Krisztina

Számomra ez a két nap, és ez a hely a béke, a szeretet, a nyugalom, a törődés szigete volt. Az emberek, akik itt voltak, csak a jót, a segíteni akarást, a megértést sugározták felém. Jó volt pihenni. A hétköznapi rossz, kegyetlen, nem törődöm világából a szeretetbe, az egymásra figyelembe csöppenni, nagyon jó érzés volt. Szeretném, ha ez az érzés nem csak két napig, hanem hosszú-hosszú ideig

bennem maradna. Nagyon örülök, hogy itt lehettem.

Göndör Jánosné Eszter

Az utazás idejét a megérkezésig a ráhangolódás, a rákészülés, a várakozás töltötte ki. Igen jóleső érzés volt András navigáló telefonhívása: A jó pásztor gondját viseli nyájának. Az összejövetel központi témája a gyülekezetépítés volt. A vacsora utáni vitaindítók mindenkire elgondolkodtatónak hatottak. Ennek következtében az önvizsgálat és az önkritika sem maradt el a jövő feladatainak tervezése mellett. Segítően hatott a már megfogalmazott „hogyan tovább”, így ennek alapján el lehetett indulni egy alapról és mindenki elmondta saját elképzelését az építkezés mikéntjéről. A sok javaslat olykor iktatása nem volt sértő, az alapos indulatok, a sokféle közelítés, a megvalósíthatóság mérlegelése egy-egy lépéssel előbbre vitt a megoldás útján. Fölsejlettek a veszélyek is, amelyek esetleg negatívan hathatnának a folyamatra, vagy visszaüthetnének az egyházra. Egy biztos: a közelítés mikéntjét előzetesen nagyon alaposan ki kell dolgozni, a benne résztvevőknek a részletekig föl kell készülniük – úgy

gondolom, ebben egyetértünk. A pihenés óráit megkurtítva folytattunk eszmecsereket, beszélgettünk már kötetlen formában szombat korai óráiban is. A délelőtti Böjtös Attila előadást nagy várakozás előzte meg: Sárbogárdon milyen úton *jártak* és milyen tapasztalatokat szereztek a gyülekezet kapujának kitérőjével? Ők tehát már megtették az első lépést – számomra szimpatikus módon. A kötetlen beszélgetés közben elköltött közös ebéd feszültségoldó funkciója nyilvánvaló. Az azt követő „tanfolyam”-óra könnyen volt erre alapozható. Igen, ez jelentette a munkát, szolgálatot vállalni és teljesíteni az összegyűlteket érdekelte, az ő örömeikre a gyülekezeti tagok jelenlétében, az ő bevonásukkal. Az előadást sok-sok érdeklődő kérdés kísérte. Az előadó ezt látva segítségéről biztosított hasonló kezdeményezésünk esetén. Ez biztatást jelent. A költségvetésről tartott beszámoló tanulságos volt. A „csendséta” összegzésre, feltöltődésre adott még lehetőséget a záró áhítat előtt. Köszönjük Urunknak az elmúlt, közösen eltöltött napot! Adjon erőt, kérem, hogy a megfogalmazott célok elérhetővé váljanak az ő dicsőségére.

Mescha Wilfriedné Judit

Az Egymásért Élni Alapítvány pályázata

Az Egymásért Élni Alapítvány pályázatot ír ki tanulmányi ösztöndíj elnyerésére.

A terv szerint 2008. januártól – május 31-ig, szerény összegű ösztöndíjat juttat felsőoktatási intézményekben tanulók részére. A jelentkezőtől rövid életrajzot és iskolalátogatási igazolást kér.

Pályázati határidő: 2007. december 31.

Szilveszter az ifivel

Szeretettel várunk mindannyiunkat, akik már konfirmáltak és szívesen szilvesztereznétek velünk, az ifivel, és az egyházmegye ifjúságával (illetve a nagyvelegi nagytáborosokkal) közösen a gyülekezeti házban. A program még szervezés alatt áll, de december közepe felé már a konkrétumokról tudsz érdeklődni Pethő Juditnál a 20/824-5506-os számon. Ne fessz meg bennünket a társaságodtól!

Egy hívek nélkül maradt templom története

Az idő múlásával mindjobban erősödnek az emlékek és egyre jobban szeretnénk visszaidézni a múltat, a gyermekkorunkat. A II. világháborút követő viharos korszakban megmutatkozott a klf. pártok jellege és szelleme egyaránt, megdöbbentő események mentek végbe. Az állam bebizonyította, hogy van hatalma arra, hogy a maga irányító eszményeinek értelmében szabadon cselekedjen az állampolgárok bizonyos csoportjaival.

Szülőfalum Somogydöröcske, egy kis patak völgyének két oldalára települt. A szemben álló házsorok közötti mélyedésben csordogál a természetes vízfolyás, melynek forrása a falutól délre fekvő erdőben található. Az 1138-as oklevél Villa Diaruga néven említi a községet a dömösi prépostság bitokaként. A török hódoltság idején lassan elnéptelenedett, pusztává lett. 1733-ban a Hunyady család birtoka volt, 1758-ban telepítették le a német lakosságot.

Annak ellenére, hogy a fejlődés kedvezőnek látszott, a lakosság óhajának, a templomépítésnek voltak akadályai. Csak 1786-ban a türelmi rendelet megjelenése után volt lehetőség arra, hogy még 1786-ban az első lelkész, Horváth József megkezdje működését a gyülekezetben. Az első kicsi templom építését 1790-ben kezdték meg, a hajdani faluárok partján (nem utcafront). Azonban oltár, keresztlőmedence, orgona és egy harang csak négy évvel később került beépítésre. Annak ellenére, hogy a kicsi templom fából épült, úgy volt betapasztva löszös talajjal és nagyon szegényesen volt berendezve, a hittestvérek között mégis öröm öröme halmozódott. A lakosság a templomépítés engedélyezéséért, hálából a hegyüket /mely Somogy megyében a legmagasabb/ II. József császár után József hegynek nevezte el. Építési módja miatt, tűzveszélyes volt. A templom 1818-1822 közötti években porrá égett. A harang és néhány pad kivételével mást nem tudtak megmenteni.

Horváth József első lelkész 37 évi szolgálat után 1824-ben 65 éves korában elhunyt. Utódja mint második lelkész Pártay 1824-ben lépett szolgálatba. Az ő nevéhez fűződik a második templom építése, ez kétségtelen az ő érdeme.

Egy fatemplomot mint a régít nem akartak, hanem nagyobb, modernet. Önállóan erre nem voltak képesek, ismét gróf Hunyady sietett az evangélikus templom-építők segítségére. Az anyagot rendelkezésre bocsátotta, csak robotot kért érte. Az új istenháza 1834-1836 között szószerint a földből nőtt ki. A leégett templomból származó haranghoz másik

kettő került a toronyba, így három harang lakik a 36 m magas templomtoronyban. 1836 november 19.-én Erzsébet napra szentelte fel Haubner Mátyás főfelügyelő az új templomot és átadta rendeltetésének. Az istenháza neogótikus stílusban épült és a legszebb templom a környéken.

A kicsi falu a szép Koppány völgy mélyében kissé elrejtve van beágyazva, három oldalról hegy veszi körül, a templom 36 m magas tornya messziről látható. Uralja az egész völgy szűkületét és a falut, melynek központjában foglalja el a helyét. A torony ablakaiból gyönyörű kilátás kínálkozik a dombok és az erdők által határolt tájra.

Pártay lelkész úr 1875-ben elhunyt, 51 évig szolgált a gyülekezetben. Kring Miklós az akkori kántortanító fia lett a harmadik lelkész a gyülekezetben. Az ő szolgálata alatt épült a parókia és a kántortanítói lakás. Elhunyt 1926-ban 38 évig hirdetett ígét a gyülekezetben. Az első világháború alatt a gyülekezet lelkész nélkül maradt, a lelkészi teendőket a kaposvári helyettesítők végezték.

A XX. század első évtizedében 162 lakóházat és 981, főleg német ajkú lakost jegyeztek fel. Dr. Wölfl Gyulát 1919-ben választották meg mint negyedik lelkészt. Az I. világháború után lassan fellendült a gazdasági élet. Dr. Wölfl Gyula nagy szeretetnek örvendezett az anyaegyházban mint a filiálékban is. Kiváló szónok volt, a prédikáció szövegét a hallgatók számára meggyőzően és érthetően át tudta adni. 1923-ban pótolták az első világháborúban beolvastott két harangot. 1936-ban megszervezte a templom 100.-ik évfordulójára a külső restaurálását és a jubileumi ünnepségét. Sajnos csak 24 évig tudott szeretett hitközségének szolgálni, 1943-ban 48 éves korában gyomorrákban elhunyt.

Halála után Zoltay, Fellner és Lischka lelkészek mint helyettesítők szolgáltak a gyülekezetben.

A II. világháború alatt megalakították a Magyarországi Németek Szövetségének somogydöröcskei csoportját. A német ajkú lakosság ennek megítélésében igencsak erősen megosztott volt. Mert a származását senki nem akarta megtagadni, viszont a svábság legnagyobb része Magyarországot hazájának érezte. Mint magyar érzelmű és magyar állampolgárok nem tudták magukéva tenni a német elnémesítési törekvéseket.

A háborús események következtében 1944 őszén tíz család menekült el lovaskocsival Ausztria felé. Az otthon maradtak számára az orosz csapatok bevonulása után 1945 január elején elkezdődött a rejtőzködés és bujkálás időszaka. Az erdőben, pincékben és egyéb erre alkalmas helyeken, a

megerőszkolás és az elhurcolás elől. Egyeseknek szerencséjük volt, de 38 fiatal elvittek „Malenkij robotra”, 13-an nem jöttek vissza.

Mivel a magyarországi németiséget háborús bűnösnek tekintették a 12330/1945 ME sz. rendelet értelmében 1945-ben megjelentek a földigénylők a környező falvakból. A magyar telepesek fokozatosan kisajátították a svábság házait, földjeit. A svábságot összeköltöztették. Voltak akik fogták a vándorbotot, mindent otthagynak a környező falvakba menekültek. Közben elérkezett a nagyon szomorú és mélységesen fájdalmas nap 1948. április 06. a gyászos nap amikor a falu lakóinak 80 %-át 40 kg-os csomagokkal vitték a vasútállomásra. Itt kellett hagyni a szeretett falut, mindent ami kedves volt, ami értékes volt számukra, sőt helyenként családtagot is. Vitték őket az ismeretlen felé. a bizonytalanságba, a vonat a német Pirauban fejezte be útját.

Mint ötödik lelkész Szerdahelyi Pál vette át a gyülekezetet 1949-ben. Feladata volt a maradék gyülekezetet újjá szervezni azon esetben ha a kitelepítés után a gyülekezet még életképes lesz. A hosszú gondozás nélküli időkhöz a templom állapota csak romlott. Akadt olyan is aki ezt erőteljesen elősegítette. Ajtókat, ablakokat rongáltak. Betörték belső rongálásokat végeztek.

Az itt maradt hittestvérek és a hazalátogató öslakók az istenházának rongálását tovább nem tudták nézni. Közös összefogásban Németországban 72000 DM -t a német egyház 23000 DM -t Svédországban, Kanadában, az USA-ban, Ausztráliában élő öslakók és a helybeliek együttesen komoly összegeket gyűjtöttek. Az adományokból 1994-ben elvégezték a külső és belső felújítást.

A templom a falu közepén ismét virít, beágyazva az öreg hegy és a József hegy közé a csendes Koppány völgyben. Ott alszik ez a kis falucska és álmodik az egykori boldog időről, lakókról, amely az 1758-ban történt letelepedéstől a II. világháború befejezéséig tartott.

A somogydöröcskei templom ma már nincs kihasználva, a rombolók, az itthon maradtak közül már sokan elhunytak, már csak kilenc öslakó hittestvérünk él a faluban. A kitelepítés /elűzés/ következtében az öslakók szétszóródtak az egész világban. De az evangélikus hittestvérek erős hitükkel és kitartó akaratukkal bebizonyították, hogy az istenháza nem lett a rombolók és az idő martaléka.

Reidl József

**EVANGÉLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG
SZÉKESFEHÉRVÁR**

8000 Székesfehérvár
Szekfü Gy. u. 1.

Tel.: (22) 506-677

Fax: (22) 506-678

Mobil: (06) 20 824 3300

E-mail: szfvar@lutheran.hu

Honlap:

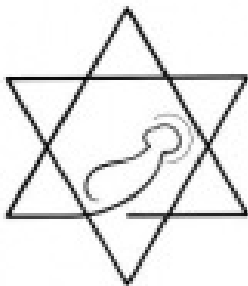
<http://szekesfehervar.lutheran.hu>

Bencze András lelkész

Mobil: (06) 20 824 3301

E-mail:

bencze.andras@lutheran.hu

Simon András:
Betlehemi csillag

**Áldott ünnepeket
kívánunk minden
kedves Testvérünknek!**

Szeretettel kérjük, támogassa adója 1%-ával egyházunkat és alapítványunkat!

Magyarországi Evangélikus Egyház Technikai száma: 0035

„Egymásért Élni” Alapítvány adószáma: 18480067-1-07

Alapítványunk bankszámlaszáma: 10200232-29375211

ALKALMAK

Székesfehérvár

december 2. vasárnap 10 h karácsonyi vásár megnyitása

december 14. péntek 17 h családi ádventezés

december 22. szombat 18 h Karácsonyi zenés áhítat a Corpus Rézfűvós Quintett és Szebik Attila közreműködésével

december 24. Szenteste 16 h istentisztelet

december 25. és 26. 10,30 h Karácsonyi istentisztelet

december 31. Szilveszter egyházmegyei ifjúsági találkozó Székesfehérváron
18 h óév esti áhítat

január 6. vasárnap, Vízkereszt ünnepe 10,30 h istentisztelet

január 20-27. ökumenikus imahét – az alkalmak helyét és szolgáltait később hirdetjük.

Fehérvárcsurgó

december 1. szombat 15 h családi ádventezés

december 24. Szenteste 16 h Szentesti istentisztelet

december 25. Karácsony 9 h istentisztelet, úrvacsora

Agárd

december 9 és 25. istentisztelet

január 13. és 20. 11 h. istentisztelet

Sárosp

december 9. január 13. és 20. 16 h istentisztelet

december 25. 9 h istentisztelet

Istentiszteletek a gyülekezeti teremben

A téli időszakban – az időjárástól függően – vasárnaponta két istentiszteletet szoktunk tartani a gyülekezeti teremben fél 9 illetve fél 11 órai kezdettel. Várhatóan Karácsony után állunk át erre a rendre. Kérjük azonban, hogy az istentiszteleti hirdetéseket figyeljék, mert a templomban fontos különösen lábra melegen öltözni, míg a gyülekezeti házban lehetőség van arra is, hogy a kabátot letegyük.

Angyaljárás

Karácsony előtt gyülekezetünk ifjúsága és hittanosai szeretnék felkeresni idős testvéreinket otthonaikban, hogy a gyülekezet kis ajándékát és karácsonyi örömhírét átadhassák.

A karácsonyi szünet mostani rendje miatt még nem tudjuk melyik napon érkeznek az „angyalok”, de előzetesen az istentiszteleten hirdetni fogjuk. Kérjük, fogadják őket szeretettel!

Karácsonyi vásár

A Missziói kör nagy örömmel készül a Karácsonyi vásárra. Isten megáldotta munkájukat, és gyönyörű kézimunkák készültek: hagyományos és modern hímzések, asztalterítők, szettek, horgolt terítők. Könyvjelzőket és sok más meglepetést is készítettek az asszonyok.

A Karácsonyi vásár megnyitása december 2-án az istentisztelet előtt, 10 órakor lesz.

Érdemes eljönni, hogy a teljes választékot meg lehessen csodálni.

A Vásár tiszta bevételeivel egyrészt az Evangélikus Külmisziói Egyesület (EKME) munkáját, másrészt gyülekezetünk orgonaépítését támogatjuk.

Molnár Gyuláné Márta